

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15

261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἐάν ὁ Θεὸς συγχωρήσῃ ἡ συγγνώμη αὐτοῦ εἶναι ἀξία ἑαυτοῦ, συγχωρεῖ ἀφρόνως. Οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων συγχωροῦσι κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ οὕτω ἀρμύζει αὐτοῖς νὰ πράττωσιν. Ἡ τοῦ Θεοῦ συγγνώμη εἶναι ἀπρόλυτος καὶ ἐντελής, ἐνώπιον τῆς ὁποίας αἱ ἁμαρτίαι ἡμῶν εἰσὶν ὡς νέφη ἐνώπιον τοῦ ἀνατολικοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου. Ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι πράττει τὸ ἔργον τοῦτο ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς του. Πολλὰκις νομίζομεν ὅτι ἔχομεν διάθεσιν πολλὴν νὰ λάβωμεν συγγνώμην, ἀλλ' ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τὴν παραχωρήσῃ, ἐπεὶ φαίνεται ὅτι ζημιούται διὰ τοῦτου στερούμενος τῆς δόξης τῆς ἐπιβολῆς τιμωρίας διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἥς εὐκόλως νὰ χωρισθῇ δὲν ἔχει διάθεσιν. Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς φύσις τῆς ἀπιστίας· ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶναι ὅλως διάφορα. Διέταξε ἐν τῷ ἀντικειμένῳ τούτῳ, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τὰ πάντα ἐν τῇ μετὰ τῶν ἁμαρτωλῶν σχέσει αὐτοῦ εἰς αἶνον καὶ δόξαν τῆς ἑαυτοῦ χάριτος. Ὁ σκοπὸς αὐτοῦ ἐν τῷ ὅλῳ μυστηρίῳ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι νὰ κάμῃ τὴν χάριν αὐτοῦ ἔνδοξον, ἢ νὰ ἐξάρῃ τὸν οἶκτον τῆς συγγνώμης. Ὁ μέγας καρπὸς καὶ τὸ προϊόν τῆς χάριτος αὐτοῦ εἶναι ἡ συγγνώμη, ἡ συγγνώμη τῶν ἁμαρτωλῶν. Ἐν ταύτῃ καὶ διὰ ταύτης ὁ Θεὸς θέλει νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν ἔνδοξον. Πᾶς αἶνος, δόξα καὶ λατρεία τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἀπὸ τίνος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀπονέμεται εἰς αὐτὸν διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς χάριτος αὐτοῦ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

(ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

ΠΩΣ ΕἰΣ ΟΒΟΛΟΣ ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ΗΤΟΙ

Η ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Η ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 14].

αὐρισμένως ἡγήθη νὰ τὴν δεχθῶ, πρὸς μεγάλην

ἐκπληξιν τοῦ κ. Ἀνδερσεν. Ἡσθάνθη ὅτι δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ ὑποφέρω νὰ δρέψω οἰανδ' ἥποτε ὠφέλημα ἐκ τῆς ἀδίκου πράξεώς μου. Ἡ συνείδησίς μου μ' ἐβασάνιζεν ἀπὸ τοῦ γεγονότος τούτου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ μὴ λάβω πλέον θέσιν ἱπποκόμου, διότι ἡ ἀπλὴ θέα ἐνὸς ἵππου μὲ ἔθετεν εἰς ἀνησυχίαν. Μετὰ βραχὺν χρόνον, χάρις τῇ συστάσει τῆς πρώην προϋσταμένης μου, ἐπέτυχον θέσιν ὑπηρετοῦ παρὰ τινι κυρίῳ ὅστις ἐπορεύετο εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην ἐπὶ δύο ἔτη. Φυσικὸν ἦτον ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ τόπου καὶ ἡ ἐπισκεψίς νέων χωρῶν θὰ ἐξήλειπον ἀπὸ τῆς διανοίας του τὰς ἐντυπώσεις τοῦ παρελθόντος, ἀλλὰ δὲν συνέβη τοιοῦτοτρόπως. Καθ' ὅλον τὸν χρόνον καθ' ὃν ἤμην εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν ἤμην εὐτυχής, καίτοι ἐτήρουν τὰς σκέψεις μου ἐν ἑμαυτῷ. Ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπῆγα νὰ ζήσω μετ' ἀγαθοῦ τινος κληρικοῦ πρὸς ὃν ἡδυνήθη νὰ ἀνοίξω τὸν νοῦν μου, καὶ οὗτος μὲ ἔφερεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ Σωτῆρος μου νὰ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὰς παρελθούσας ἁμαρτίας μου, καὶ χάριν καὶ βοήθειαν διὰ τὸ μέλλον. Ἐξήτησα καὶ τὰς εὐρον, Δικ, καὶ τότε ἔγινα εὐτυχὴς ἄνθρωπος. Σοὶ εἶπον ταῦτα πάντα, τέκνον μου, ὅπως προφυλαχθῇς τοῦ νὰ ἐπιθυμήσῃς νὰ δώσῃς κακὸν ἀντὶ κακοῦ. Βλέπεις ποίαν βλάβην ἔφερε τοῦτο εἰς ἐμέ. Νῦν ὑπαγε οἶκαδε καὶ ὅταν θέλῃς προσευχηθῇ τὴν νύκτα, ζήτησον παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ σὲ φυλάττῃ ἀπὸ πάσης πικρίας καὶ πονηρίας».

Ἡ συμβουλὴ αὕτη τοῦ Βάλτερς ἦλθεν εἰς κίαν ἀρμόδιαν περιστάσιν, διότι δὲν παρήλθε πολὺς χρόνος καθ' ὃν ὁ Δικ ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἐνθυμηθῇ.

Καθῆκον τοῦ Γεωργίου Βένθου ἦτο νὰ κλείῃ τὰ παράθυρα τοῦ κλειστοῦ κήπου ἐν ὥρισμένην ὥρᾳ κατὰ τὸ ἀπόγευμα, καὶ ὁ κ. Νεύλωρ πολλὴ προσεῖχεν εἰς τοῦτο. Τὸ ἡμέλησε ἅπαξ ἡ δις, καὶ αὐστηρῶς τὸν ἐπέπληξεν· ἀλλ' ὁπότε τρίτην φορὰν ὁ κ. Νεύλωρ εὔρε τὰ παράθυρα ἀνοικτὰ ἐν ὥρᾳ προκεχωρημένῃ, τῷ ἀφῆρεσε τὸ καθῆκον τοῦτο καθολοκληρίαν, καὶ τὸ ἐ-

δωκεν εἰς τὸν Δικ ἐνώπιόν του, παρατηρῶν ὅτι ἦτο βέβαιος ὅτι ἠδύνατο νὰ τὸν ἐμπιστευθῇ. Ὁ Γεώργιος οὐδὲν εἶπε τότε, ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία του ἠρξήθη δεκάκις. Ἀπῆλθε σκεπτόμενος πῶς ἠδύνατο νὰ ταπεινώσῃ τὸν Δικ ἐν τῇ γνώμῃ τοῦ κ. Νάυλωρ, καὶ ταχέως εὔρε τὸν τρόπον.

Ὁ Δικ ἐξεπλάγῃ ἐσπέραν τινα καθ' ἣν μετὰ προσοχῆς εἶχε κλείσει τὰ παράθυρα κατὰ τὴν ὁρισμένην ὥραν, ἀκούσας τὸν Νάυλωρ νὰ τὸν ἐπιπλήττῃ διότι ἀφῆκεν ἐν ἐξ αὐτῶν ἀνοικτόν.

«Σὰς λέγω ὅτι τὰ ἐκλείσα ὅλα» εἶπεν ὁ Δικ.

«Δηλαδή ἡνῶσεις νὰ τὰ κλείσῃς, ἀλλ' ἀπροσέκτως; ἐλησμόνησας ἐν ἐξ αὐτῶν», εἶπεν ὁ κ. Νάυλωρ. «Μὴ συνειθίσῃς νὰ λέγῃς προφάσεις· καλλήτερά νὰ ὁμολογήσῃς ἀμέσως τὸ σφάλμα σου, καὶ νὰ εἴπῃς ὅτι θὰ ἤμαι προσηκόντως εἰς τὸ ἐξῆς, τότε ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ συμβῇ τὸ αὐτὸ πάλιν».

Ὁ Δικ δὲν εἶπε τίποτε πλέον. Διετέλει εἰς ἀμηχανίαν διότι ἦτο σχεδὸν βέβαιος ὅτι εἶχε κλείσῃ ἐκεῖνο τὸ παράθυρον· πῶς ὅμως ἠνοιχθῇ πάλιν; Οὐδεὶς ποτὲ ἐπήγεινεν εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀνθρώπων τὸ ἀπόγευμα ἀφοῦ ἐκλείοντο· αὐτὸς πάντοτε ἐστρεφε τὸ κλειδίον ὁσάκις ἐξήρχετο, καίτοι τὸ ἄφινεν εἰς τὴν θύραν κατὰ διαταγὴν, διότι ὁ κ. Νάυλωρ περιήρχετο περὶ τὴν ἐσπέραν, καὶ τότε ἐλάμβανε τὰς κλείς μετ' αὐτοῦ. Ἐπὶ τέλους ἠναγκάζετο νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι θὰ παρῆεν τὸ παράθυρον ἐκεῖνο χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὕστερον πάγος κατέπεσε, καίτοι δὲ ὁ ἥλιος ἐφώτιζε καὶ ἦτον αἰθρία ἐπὶ τινὰς ὥρας, ὁ ἀὴρ ἀμέσως ἐψυχράνθη ἅμα ὡς ὁ ἥλιος ἤρχιζε νὰ δύῃ, καὶ ὁ Δικ ἔλαβε διαταγὰς νὰ κλείσῃ τὰ παράθυρα ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, καὶ οὕτως ἐπραξεν.

Ὁ ἀρχικηπουρὸς περιήλθε κατὰ τὸ σῆμα τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο πρὶν ἢ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ δειπνήσῃ. Τὸ ψῦχος ἦτο πῶς ὀδυρῆναι, καὶ ἐπομένως ἡ ἐπιτήρησις τῶν ἀνθρώπων ἐξησκήθη παρ' αὐτοῦ ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε μεγαλητέρα.

Ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου τῶν ἀνθρώπων ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ἐλαφρὸν θόρυβον ἐντός, καὶ ἐθεώρησε μετὰ προσοχῆς πῆριξ ἐνῷ ἠνοιξε τὴν θύραν, ἀλλ' οὐδὲν εἶδε τὸ προξενοῦν αὐτόν, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἦτο τῆς φαντασίας του. Ὅταν ἐξήτεσε τὰ παράθυρα εὔρεν ἐν ἐξ αὐτῶν διάνοικτον.

«Πάλιν!» εἶπε καθ' ἑαυτόν. «Τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶναι κακὸν ὅσον καὶ τὸ ἄλλον ὥστε δὲν πρέπει τις νὰ τὸ ἐμπιστευθῇ πλέον». Τὸ ἐκλείσει, καὶ πάλιν ἐφαντάσθη ὅτε ἤκουσε θόρυβον, καὶ ἔτεινε τὴν προσοχήν του, ἀλλ' οὐδὲν ἤκουσεν. Ὅταν ἐπῆγε οἰκαδὲ ἐλάλησε μετὰ πλειονοῦ ὀργῆς εἰς τὸν Δικ ἢ πρότερον, καὶ τῷ ἐπέβαλε νὰ μὴν εἰσερχοῖται εἰς τὰς οἰκίας τῶν ἀνθρώπων πλέον, ἀφοῦ, ὡς ἔβλεπε, δὲν ἦτον ἄξιος ἐμπιστοσύνης. «Ἐὰν μὴ εἰσερχοῖται ἐκεῖ», εἶπεν, «καὶ μὴ ἔβλεπον ὅτι τὰ παράθυρα ἀφῆθη διάνοικτον, τινὰ ἐκ

τῶν ἐκλεκτοτέρων ἀνθρώπων θὰ ἐβλάπτοντο ὑπὸ τοῦ πάγου».

«Ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ ὅτι τὰ ἐκλείσει ὅλα, κύριε», ἀνέκραξεν ὁ Δικ. «Κάποιος θὰ εἰσῆλθεν ἐπειταῖ ἀπὸ ἐμὲ, καὶ ἠνοιξε τὸ παράθυρον ἐκεῖνο. Κάποιος θὰ τὸ ἔκαμε διὰ πείσμα κατ' ἐμοῦ».

«Δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεύσω», εἶπεν ὁ κηπουρὸς. «Προφάσεις τοιούτου εἶδους πρὸς οὐδὲν σὲ ὠφελοῦσιν».

«Δὲν εἶναι πρόφασις, κύριε. Πιστεύσατέ μοι, διότι ἐκλείσει μετὰ προσοχῆς ὅλα τὰ παράθυρα».

«Ἴσως ὁ νέος ἔχει δίκαιον», εἶπεν ἡ κ. Νάυλωρ, ἥτις ἠγάπα τὸν Δικ, καὶ πάντοτε τὸν εἶχεν εὖρι φιλαλήθῃ. «Ἴσως κάποιος τὸν ἐχθρεύεται, καὶ μετεχειρίσθη τὸ μέσον τοῦτο διὰ νὰ τὸν βλάψῃ».

«Ἐχει λόγον νὰ ὑποθέσῃς ὅτι ἔχεις ἐχθρόν;» ἠρώτησεν ὁ κ. Νάυλωρ.

«Μάλιστα, κύριε, ἔχω», ἀπήντησεν ὁ Δικ.

«Καὶ ποῖος εἶναι;»

Ὁ Δικ δὲν ἀπήντησε· δὲν ἦτο βέβαιος ἐὰν ἔπρεπε νὰ τὸν ὀνομάσῃ.

Ἀλλ' ὁ Ἰωάννης Νάυλωρ, ὅστις ἦτο παρὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀνέκραξεν:

«Ὁ Γεώργιος Βένθαμ εἶναι ὁ ἐχθρὸς του, νομίζω, διότι εἶπε πρὸ δύο ἡμερῶν ὅτι ἐμίσει τὸν Δικ, διότι τὸν ἀντεκατέστησεν εἰς τὸ κλείσιμον τῶν παραθύρων, διότι ἦτο εὐνοούμενος.»

Ὁ Κ. Νάυλωρ ἐφάνη σκεπτόμενος ἐπ' ὀλίγον, ἐσκέπτετο εἰς τὸν θόρυβον τὸν ὁποῖον ἐφαντάσθη ὅτι ἤκουσεν. Τότε λαβὼν λυχνίαν ἐξῆλθε χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, καὶ ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἀνοίξας τὴν θύραν, εἰσῆλθε, καὶ τὴν ἐκλείσει πάλιν. Πάλιν ἤκουσεν ἐλαφρὸν θόρυβον. Τὴν φορὰν ταύτην ἦτο βέβαιος ὅτι ζῶν τι ἦτο παρ' αὐτῷ, καὶ ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ. Ἡ οἰκία ἦτον ἱκανῶς μεγάλη, καὶ ἠρῶνῃς πᾶσαν γωνίαν αὐτῆς, ἀλλ' εἰς μάτην. Ἀλλ' ὑψώσας τὸν φανὸν αὐτοῦ καὶ θεωρήσας ὅπισθεν ξυλίων τινων σκιμπύδων εἶδε σκοτεινόν τι πρόσωπον κείμενον χαμαί· ἦτο ὁ Γεώργιος Βένθαμ, ὅστις κάτωχρος, ἦλθεν ἐξω προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Νάυλωρ.

«Τί κάμνεις ἐδῶ;» Εἶπε μὲ κεραυνοβόλον φωνήν.

«Μ' ἐκλείδωσαν.»

«Καὶ διατί ἦλθες ἐνταῦθα.»

Τὸ ἔτοιμον ψεῦδος τὸ ὁποῖον εὐτυχῆς θὰ ἦτο ἂν ἤρχετο εἰς τὰ χεῖλη του, τὸν ἔλειψεν ἐκ τρόμου, καὶ ἐσιώπα.

«Θὰ σοὶ εἴπω διατί εἶσαι ἐδῶ», εἶπεν ὁ κηπουρὸς. «Ἦλθες, ν' ἀνοίξῃς ἐκεῖνο τὸ παράθυρον διὰ νὰ προξενήσῃς δυσκολίας εἰς ἀθῶν συντροφόν, καὶ διὰ νὰ κάμῃς ὥστε νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἡμέλησεν ἐκεῖνος τὸ καθῆκον του, εἶναι δὲ ἡ δευτέρα φορὰ καθ' ἣν πράττεις τὸ χαμερπὲς τοῦτο ἔργον. Εἶσαι χαμερπὴς ἐκ τῶν χειρίστων, καὶ πρέπει νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ ἀμέσως εἰς τὸν σίρ Τζῶν καὶ ν' ἀκούσῃς τὴν γνώμην του ἐπὶ τῆς διαγωγῆς σου.»

Τότε ὁ Γεώργιος ἀνέκτισε τὴν φωνὴν του, καὶ παρῆλθε τὸν κ. Νάυλωρ νὰ τὸν τιμωρήσῃ καθ' οἷον δῆποτε τρόπον μᾶλλον ἢ νὰ τὸν φέρῃ ἐνώπιον τοῦ σίρ Τζῶν, ἀλλὰ μάτην. Τὸν ἔφερεν ἄνευ πλείονος λόγου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βαρῶνου.

Ἐταράχθη καὶ ἐξωργίσθη λίαν ὁ σίρ Τζῶν ἐξ ὅσων ἤκουσε περὶ τοῦ κακοήθους παιδός, ὅστις δὲν ἐπειράθη ν' ἀρνηθῇ ὅτι ἐσχόπει νὰ φέρῃ τὸν Δικ εἰς δυσκολίας, καὶ ἐπομένως διεισηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἀνθέων ἵνα ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ διαφύγῃ πρὶν ἢ ὁ κ. Νάυλωρ ἔλθῃ καὶ τὸν κλειδώσῃ ἐντός. Ἀνεγνώρισεν ὅτι ὁ Δικ οὐδέποτε τῷ ἔπραξε τι κακὸν καὶ μόνον εἶπεν ὅτι «δὲν τὸν ἠγάπα.»

Ὁ σίρ Τζῶν τὸν ἀπέπεμψεν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ἀμέσως, καὶ τῷ εἶπε τὴν γνώμην του ἐπὶ τῆς διαγωγῆς του εἰς φράσεις αἰτινες ἔμειναν εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ὁ Δικ ἐχάρη πολὺ ὅταν ὁ κ. Νάυλωρ τῷ εἶπε ὅτι τὸ μυστήριον περὶ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου εἶχε διαφωτισθῇ· ἀλλ' εἰρήσθω πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἐλυπήθη πραγματικῶς ν' ἀκούσῃ ὅτι ὁ Γεώργιος εἶχεν ἀπολυθῇ τῆς ὑπηρεσίας τῶν κήπων. Ἐπεθύμει νὰ ὁμιλήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀλλ' ἐγίνωσκεν ὅτι θὰ ἦτον ἀνωφελές, διότι ὁ σίρ Τζῶν καὶ ὁ κ. Νάυλωρ εἶχον τοσοῦτον σπουδαίως δυσαρεστηθῇ. Ἀλλ' ὅταν ὀλίγος παρήλθε χρόνος, καὶ ὁ Γεώργιος ἦτον ἔτι ἄνευ τακτικῆς ἐργασίας, περιφερόμενος εἰς τὸ χωρίον, ὁ Δικ ἐλυπείτο ἔτι μᾶλλον δι' αὐτὸν καὶ ἐπὶ τέλους ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸ κ. Νάυλωρ ἐὰν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ ἕνα καλὸν λόγον δι' αὐτὸν εἰς τὸν σίρ Τζῶν.

«Καὶ λοιπὸν τὸν θέλεις πάλιν ἐδῶ;» ἦτον ἡ ἀπάντησις. «Εἶναι πολὺ περιεργον.»

Ἀλλ' ὅσον παράδοξον καὶ ἂν τὸ ἐνόμιζεν, ὁ Νάυλωρ ἠδύνατο νὰ ἐκτιμῇ τὸ πνεῦμα συγγνώμης τοῦ Δικ, καὶ τὸ ἐθαύμασεν ἱκανῶς, ὥστε κατεπείσθη νὰ ἐρωτήσῃ τὸν σίρ Τζῶν ἐὰν ἠδύνατο ὁ παῖς νὰ δοκιμασθῇ πάλιν, καὶ ἔλαβε τὴν συγκατάθεσίν του. Ἐφρόντισε δὲ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Γεώργιον ποῖος ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἐπιστροφῆς του. Ὁ παῖς εἶχεν ἀποφύγει τὸν Δικ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀποπομπῆς του, ἀλλ' ἡ γενναία αὐτῇ διαγωγὴ τὸν εἶχεν καθ' ὅλοκληρίαν νικήσει. Καίτοι ξένον τῇ φύσει αὐτοῦ νὰ πραττῇ οὕτω, συνεκινήθη καὶ ἠγωνιμῶναι καὶ ἠυχαρίστησε τὸν Δικ, καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἐλυπείτο ὅτι προσηνέχθη τοσοῦτον ἀπρεπῶς πρὸς αὐτόν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οἱ δύο νεανίαι ἦσαν ἀγαθοὶ φίλοι, ὁ Γεώργιος οὐδέποτε πλέον ἠνώχλησε τὸν Δικ, ἀλλ' ἀπεναντίας πάντοτε προσεπάθει νὰ τὸν ὑποχρεώσῃ. Μεγάλῃ δὲ ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου παρετηρήθη βελτίωσις εἰς τὸν χαρακτῆρα του.

Ἦρπει νὰ διέλθωμεν τὰ ὀλίγα ἀκόλουθα ἔτη τῆς ἱστορίας τοῦ Δικ ταχύτερον. Δὲν διέψευσε οὗτος τὰς προσδοκίας ἐκείνων οἵτινες τοσαῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπραξαν. Προώδευε ταχέως, ἢ ἐγένετο τοσοῦτον ἱκανὸς κηπουρὸς ὥστε ὁ σίρ Τζῶν καὶ ὁ κ. Νάυλωρ τὸν συνεβού-

λευσαν νὰ καταγίγῃ ἐπὶ τῆς τέχνης ταύτης δόντες αὐτῷ πᾶσαν συνδρομήν. Ὁ σίρ Τζῶν ἐνόμισεν ὅτι ὁ σταθερὸς αὐτοῦ χαρακτῆρ, καὶ ἱκανὴ φυσικὴ εὐφυΐα, ἤξιζον ἐνθαρρύνσεως. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦν ὅτι ὅτε ἠύξησεν εἰς τὴν ἡλικίαν τὸν ἐσύστησεν εἰς διαφόρους διακεκριμένους οἰκογενείας καὶ ἀπέκτησεν ταχέως φήμην καὶ ἱκανὴν πρόσδοον. Ὁ Βάλτερς ἔζησε νὰ τὸν ἴδῃ νυμφευόμενον καὶ εὐτυχῇ, καὶ πάντοτε πιστὸν εἰς τὰς ἀρχὰς τὰς ὁποίας ἐνέπνευσεν αὐτῷ ἐν τῇ παιδικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ.

Ἐν ἱκανῶς προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ ὁ προσφιλεὴς γηραιὸς Ἰωάννης Βάλτερς ἀπεβίωσεν. Ὁ θάνατος αὐτοῦ ἦν ἡρεμὸς καὶ εὐτυχῆς ὡς ὁ βίος αὐτοῦ. Τὸ λείψανον αὐτοῦ κατετέθη ἐν τῷ μικρῷ ἐν Δένχαμ νεκροταφείῳ, ἀπλοῦ λευκοῦ λίθου σημειοῦντος τὸν τόπον. Πολλοὶ ἔτι ἐνθυμοῦνται αὐτὸν καὶ λαλοῦσι περὶ αὐτοῦ μετ' ἀγάπης· μετὰ τούτων εἶναι ὁ σίρ Τζῶν, καὶ αὐτὸς νῦν γηράσας. Ἐνίοτε ἠκούσθη νὰ ἀνακράξῃ ὅταν ἐπὶ στιγμὴν ἴστατο ἐπὶ τοῦ τάφου:

Εἶθε τὸ τέλος τοῦ βίου μου νὰ ᾗ ὡς τούτου!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟ ΚΑΠΝΙΖΕΙΝ

Περὶ τῶν ἐπιζημιῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ καπνίσματος πολλάκις ἐγράφησαν πραγματεΐαι, ἐν αἷς τρανώτατα ἀπεδείχθη ἡ ἐκ τῆς νικοτιανῆς βλάβη. Ἀλλὰ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ἔτι μᾶλλον βλαβερόν καθίσταται εἰς τοὺς νέους, οἵτινες διατελοῦσιν ἐν τῇ ἀναπτύξει αὐτῶν. Πάντα ὅμως τὰ πρὸς καταστολὴν αὐτοῦ διδάγματα δὲν δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι τὸ ἐπιδιωκόμενον ἀποτέλεσμα ἐφ' ὅσον οἱ πατέρες ἀδιακόπως καπνίζουσιν ἐνώπιον καὶ ἐν γνώσει τῶν υἱῶν αὐτῶν. Οἱ παῖδες καὶ νέοι εἰσὶ φύσει μιμητικοί, μιμοῦνται ὅθεν τοὺς πατέρας αὐτῶν, διότι εὐλόγως νομίζουσιν, ὅτι εἶναι ὀρθὸν τὸ πράττειν ὅ,τι ἡλικιωμένοι ἄνθρωποι πράττουσιν. Εὐρίσκουσι μὲν τὸ ἔργον, τὸ κατ' ἀρχάς, ἀηδές. Οἱ ἐξοικειωθέντες εἰς τὸ κάπνισμα δὲν φαντάζονται ἴσως ὁποίας βλάβης εἶναι τοῦτο πρόξενον· δυσπεψίας καὶ ἀπώλειαν διανοητικῶν καὶ φυσικῶν δυνάμεων καὶ ἐξασθένησις τῆς ἰδιοσυγκρασίας εἶναι τὰ κορυφαῖα τῶν ἀποτελεσμάτων. Τοὺς νέους δὲ ζημιᾷ πλείοτερον διότι διατελοῦντες ἐν τῇ στιγμῇ τῆς ἀναπτύξεως, χρῆζουσιν τροφῆς, ἣν δὲν δύνανται νὰ λάβωσιν ἄφρονον ὡς ἐκ τῆς ἐπερχομένης δυσπεψίας, ἐντεῦθεν ἡ ἀνάπτυξις καλῶς εἶται.

Ἀλλὰ τὸ καπνίζειν φέρει πάντοτε ὡς ἀφευκτον ἀποτέλεσμα τὴν οἰνοποσίαν. Νέος ὅστις ἐξασθενεῖται ὡς ἐκ τοῦ καπνίσματος, καὶ ἐπομένως δεῖται τονώσεως καταφεύγει εἰς συνεχῇ πόσιν πνευμάτων καὶ ζύθου. Οὕτω λοιπὸν ὁ νέος, τὸν ὁποῖον ἡ φύσις προώρισεν ἰσχυρόν, ζωηρόν καὶ δραστήριον, καθίσταται ἐκ τοῦ ἐπικινδύνου ἐλαττώματος τοῦ καπνίσματος, μικρόσωμος, ὠχρὸς, νωθρὸς, καὶ ἀσθενεὺς νοὸς ἄνθρωπος, δι' οὗ